

EVA BRYKNER

HLADINA
KRVE

motto

Hladina krve

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Eva Brykner

Hladina krve – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

EVA BRYKNER

HLADINA KRVE

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Eva Brykner, 2025

ISBN TIŠTĚNÉ VERZE 978-80-267-2908-2

ISBN E-KNIHY 978-80-267-2914-3 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2025) (EPUB)

ISBN E-KNIHY 978-80-267-2915-0 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2025) (MOBI)

ISBN E-KNIHY 978-80-267-2909-9 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2025) (EPDF)

*Tuto knihu věnuji svému synovi,
který má štěstí, že vyrůstá v milující rodině.*

*Zároveň bych ji ráda věnovala i těm,
kteří takové štěstí nemají.*

POZNÁMKA AUTORKY

Postavy v knize jsou výplodem mé fantazie. Jakákoliv podobnost s žijícími lidmi je čistě náhodná. Děj jsem zasadila do mně dobře známých Jizerských hor. Pár údajů jsem si však upravila podle sebe. Některé situace a události, které se skutečně staly, mě inspirovaly k tomu, abych o nich napsala a dostala tak tento problém více na světlo. Podobných případů přibývá.

Pusťte si konkrétní skladby, až na ně v knize narazíte. Hudba umocní váš zážitek.

Playlist HLADINA KRVE (Eva Brykner) na Spotify:

PROLOG

Strach v jeho očích mě neskutečně uspokojuje. Nedokážu se tomu ubránit. Při pohledu na ten vyděšený výraz se mi ve tváři usadí úsměv. Sledovat, jak bojuje o přežití, mi přináší slast. Hřejivý pocit se mi rozlévá celým tělem. Prsty na rukou mi vibrují vzrušením, dech se mi zrychluje. Když zápasí s vodou, na tváři mi přistane pár studených kapek.

Kope nohama a marně se snaží zachytit vlhkých stěn ve studni. Jeho bezbrannost moc dobře znám.

Potřebuje lekci. A potřebuje trest. Nejde to jinak. Musí být potrestán za to, co udělal.

Už to nemůžu déle ignorovat. Ty hlasy a nutkání. Pokaždé když se mu podívám do tváře, na zátylku mi naskočí husí kůže.

Občas sklouzne pod vodu a na hladinu pronikne vzduchová bublina. Pak se ale zase vynoří a kope nohama ve snaze udržet se nahoře. Jen ať škemrá a prosí. Já mu ukážu, kdo rozhoduje o tom, co se stane. Postarám se o to, že na tuhle lekci nikdy nezapomene.

Tahle představa se mi vylíhla v hlavě už před roky. Užívám si to a přemýšlím, zda ho vytáhnu, nebo ne.

1. ČÁST

OTÁZKY

Skutečnou otázkou není,
zda existuje život po smrti.
Skutečnou otázkou je,
zda žijete před smrtí.

Osho

POŽÁR

„Jen přes mou mrtvolu,“ zasmál se Filip. „Nenechám se do toho zatáhnout. Na to rovnou zapomeň.“

„Nevím, čeho se bojíš,“ opáčil Filipův kolega Tomáš. „Je to jenom večere.“ Zařadil rychlost a sešlápl plyn policejního auta.

„Ale s tebou, tvojí ženou a její kámoškou. Radši si doma posedím na terase se sklenkou Božkova. O tom si ty můžeš nechat jen zdát.“ Dloubl přítele loktem.

Tomáš se neubráníl smíchu. „Kdyby sis to rozmyslel, stačí říct. Nemůžeš se ženským vyhýbat donekonečna. Myslím to dobře,“ argumentoval otcovskou radou, kterými ho občas zahrnoval, a zvedl ruce v obranném gestu.

„Díky, tati,“ poděkoval ironicky a neubráníl se úsměvu.

Venku se stmívalo. Měli za sebou rušný den. Jako na potvoru řešili nejvíc zločinců právě před víkendem.

Tomáš odvážel nadřízeného Filipa ze služebny domů, protože ten kvůli svému hendikepu služební auta řídit nemohl. Vyjel z kruhového objezdu, když vtom si na obzoru všimli vysokého sloupu dýmu.

„No do prdele,“ zaklel Filip.

Tomáš zapnul maják s houkačkou a sešlápl plyn.

Modročervená světla tančila po bezvládném těle uprostřed silnice, protože auto zaparkovali v bezprostřední blízkosti. Nikdo ze záchranných týmů ještě nebyl na místě. Nad postavou se skláněl muž v županu a rytmicky jí stlačoval hrudník.

Kapitán Filip Bauer a jeho kolega poručík Tomáš Kraus vyskočili ze služební octavie. Dům, ke kterému dorazili, byl v plamenech. Ulice byla prázdná.

Oheň ještě umocňoval vedro, které i pozdě večer venku panovalo. Z útrob domu se ozýval dětský křik. Filip na místě zkameněl. Tomáš vystřelil vpřed. Vyhrnul si triko, dal si ho přes ústa a s rukou před obličejem vtrhnul do domu.

Filip zůstal stát a výjev sledoval. Pach spáleniny se ve vzduchu mísil se štiplavým kouřem a přivál mu vzpomínku, kterou se snažil dlouhé roky potlačit. Viděl plameny šlehaající několik metrů nad střechu verandy, ale nebyl schopný reagovat. Hrdlo mu sevřel dobře známý strach a nohy mu vypověděly službu. Ve zdravé noze mu škubal sval.

Nějaký muž se prohnal kolem něj, div že ho nepovalil na zem, a taky se vrhnul do budovy.

Filip se snažil pohnout, ale nešlo to. Hukot ohně téměř přehlušil ostatní zvuky.

„No tak, dělejte něco!“ zakřičel na něho muž v županu. Tělo na zemi patřilo ženě. Ležela na asfaltu, ruce rozpažené, oči zavřené. Vypadala tak klidně. Filip sebou cuknul. Chtěl se rozběhnout, ale nohy ho zradily a tvrdě dopadl na kolena k bezvládné ženě. Drobné kamínky se mu zabodly do kůže. Najednou byl zase při smyslech. Automaticky vystřídal vyčerpaného muže ve stlačování hrudníku. Držel

tempo a snažil se nemyslet na to, co se děje v domě. Ve spáncích mu zběsile tepalo. Žena se rozkašlala, doširoka otevřené oči po něčem pátraly. Rukama šermovala kolem sebe. Chytila Filipa za rukáv a vši silou se vytáhla do sedu.

„Kde je Lucka?“ zachroptěla.

Filip se podíval k domu, z něhož se ozýval křik a pláč.

Žena zalapala po dechu. „Lucko... Lucinko!“ Ačkoliv byla před malou chvílí v bezvědomí, vyškrabala se na nohy a pospíchala k domu.

Filip ji s kulháním dohnal a chytil kolem pasu. Nemohl ji tam pustit. Uvnitř byl jeho kolega ještě s nějakým mužem. Modlil se, aby dítě dostali ze spárů ohně včas. Bez-mocná matka se mu snažila vykroutit. Nehty mu zaryla do předloktí. Vrčela a křičela, jak jen jí hlasivky dovolovaly. Filip zesílil sevření. Oba upírali pohled k domu a hypnotizovali vchod, ze kterého se valil kouř.

„Najdou ji. Nebojte, bude v pořádku,“ ujišťoval ji, ale hlas se mu třásl. Moc dobře znal strach, se kterým žena právě bojovala.

Ze dveří se vyhrnul Tomáš s neznámým mužem. Ten nesl v náručí bezvládné tělíčko.

„Lucko!“ zakřičela žena a konečně se Filipovi vytrhla. Oba muži urazili několik metrů od ohně a padli s dívkou do trávy. Lapali po dechu. Tomáš kašlal a snažil se plíce naplnit čerstvým vzduchem.

„Lucko!“

Žena se rozběhla k dceři a kapitán vyrazil za ní. Sledoval bezradnou matku, jak dívku hladí po tváři. Kolébala se nad jejím tělíčkem a hystericky plakala.

Filip tentokrát nechtěl nechat nikoho umřít. Pohotově poklekl, jemně dívence zaklonil hlavu, chytil jí nos a dvakrát vdechl vzduch do úst. Vzápětí začal s masáží srdce. V dálce houkaly sirény.

Konečně, pomyslel si Filip a dál stlačoval hrudník.

ÚTĚK

Viktor běžel jako o život. Plíce mu hořely, nohy klopýtaly po nerovném lesním terénu. Ve vedru okamžitě propotil triko, které se mu teď lepilo na tělo. Vyděšeně pelášil nejkratší cestou z lesa. Byl si jistý, že tuhle historku mu nikdo ze třídy neuvěří.

Řítil se vpřed a snažil se vyhýbat pařezům, které mu připomínaly strašidelné povídačky. Nevšiml si však suché větve skryté v trávě a s heknutím se svalil na zem. Chtěl se postavit, ale chodidlo se mu zakleslo mezi propletené kořeny. Všeljak s nohou cloumal, ale čím víc se snažil, mizela mu hlouběji ve spleti kořenů. Chytil se za kotník a kýváním ji pomalu uvolňoval ze spárů stromu. Když se mu to konečně podařilo, bleskově vstal a pokračoval směrem k městu.

Nebyl schopný si vzpomenout, kudy vede cesta z lesa, takže v návalu adrenalinu prostě utíkal, kam ho nohy nesly. Na dohled už mezi stromy prosvítalo slunce odrážející se od řeky, která teď byla klidná a tichá. Jakmile dorazil na okraj lesa, bez potíží ji přebrodil a utíkal dál. Suchá hlína se mu na vyprahlém poli lepila na mokré boty a znesnadňovala mu každý krok.

Když už ho dělilo jen pár set metrů od domů na okraji Frýdlantu, dovolil si trochu zpomalit. Už nestačil s dechem

a píchalo ho v boku. Na rtech cítil slaný pot. Neustále se ohlížel přes rameno, jako by ho to, co viděl ve studni v hájovně, mohlo pronásledovat. Nemohlo. Tím si byl jistý. Přesto se mu nedařilo ten děsivý výjev zahnat. Báł se, že ho bude pronásledovat ve snech. Není to tak dávno, co se ve spaní kvůli opakující se noční můře pomočoval. Mrkáním se tu představu pokusil zahnat.

TĚLO

Kapitán Filip Bauer si užíval nedělní dopoledne a cestu do stánku pro noviny si zpříjemnil cigaretou. Od bot se mu při každém kroku prášilo, protože polní cesta byla po několika parných dnech vyprahlá a stejně jako on lačnila po osvěžení. Vzduch byl těžký a slunce se líně ploužilo po bezmračné obloze. Filip už několik dní marně doufal, že přijde podzim, jeho nejoblíbenější část roku, kdy všechno hraje barvami, ve vzduchu je cítit spadané listí a on se přes den nemusí skrývat před sluncem, jak by to nejradši udělal právě teď. Pár metrů za ním ho líně následoval jeho basset Columbo. I on by v tomto horku radši zůstal doma a věnoval se ožužlanému prasečímu uchu.

Pole už bylo sklizené a za ním se na suché a nažloutlé louce pásly krávy. Filip měl sucho v ústech. Ohlédl se na psa a viděl, že i on by potřeboval svlažit.

„Pojď, kámo,“ vybídl ho. „Už tam budem. Schováš se do stínu.“

Pes jako by mu rozuměl, zrychlil tempo a pokračoval po boku svého pána. Filip si stáhl do čela starou kšiltovku, která ho chránila před spalujícími paprsky.

Protože ho dnes pobolívala ta zatracená noha, vzal to zkratkou. Z okraje Frýdlantu, kde bydlel, vedla nejkratší

cesta k hospodě přes pole podél řeky. Vedle hospody stál novinový stánek, ze kterého se loupal nátěr. Koupil si nedělní noviny a další krabičku startek.

Odhodil nedopalek, který vzhledem k vedru pro jistotu udusil podrážkou, a s novinami se posadil pod slunečník na terase před hospodou. Columbo vděčně přijal místo pod stolem, kde se s vyplazeným jazykem svalil na zem a chladil si břicho o studenou kamennou podlahu.

Hospoda zažila nejlepší časy za minulého režimu, ale posezení tu přesto bylo příjemné. I když Filip nejradši relaxoval se sklenkou rumu na terase svého domu, tenhle podnik navštěvoval moc rád. Bylo mu pětatřicet a chodil sem skoro polovinu svého života. Už v pubertě sem občas zavítal s kamarády, které znal z dětského domova. Ale žádné z těch přátelství nevydrželo. Většina z kamarádů se odstěhovala, jen Filip zapustil kořeny poblíž místa, kde se narodil a vyrostl.

Sundal si kšiltovku, prohrábl si rukou krátce střižené tmavé vlasy a položil čepici na lavici vedle sebe. Zvedl ruku na pozdrav sousedce s manželem, kteří seděli o dva stoly dál a nad něčím zapáleně diskutovali.

„Zdravím, pane Bauer,“ pozdravil hospodský, zavalitý chlápek s ustupujícími vlasy, a utěrkou mu otřel stůl.

„I já vás, pane Florenc.“

„Černou bez cukru?“

„Dneska ne, je vedro na padnutí. Dám si pivo. A misku s vodou pro Columba, prosím.“

Hospodský vyměnil popelník za čistý a se souhlasným mručením odešel dovnitř. Bylo sice teprve dopoledne, ale žízeň se neptá. Při čekání si Filip zapálil cigaretu a další si

zastrčil za ucho. Zahleděl se přes silnici, kde se za polem a lesem rozprostíraly Jizerské hory a v dálce byla vidět dominanta frýdlantského zámku. Byl to hrad i zámek v jednom. Dozvěděl se to při exkurzi, které se zúčastnil na základní škole. Od té doby se mu to vybavilo pokaždé, když stavbu spatřil.

Otřel si pot z čela a opět se zahleděl do dálky. Frýdlant se nacházel blízko polských hranic. Skrz něj se táhla řeka Smědá. Byla to klidná řeka, vhodná k rybaření. Filip měl rád klid a ticho s prutem u vody.

Na chvíli si představil, že chytá ryby, které následně použije zpátky do vody. Bude si muset takový výlet naplánovat. Už dlouho nebyl rybařit. Poslední dobou večery trávil většinou na terase, odpočíval nebo se snažil vylepšit si fyzickou u boxovací hrušky. Byla to jedna z mála aktivit, kterou mohl praktikovat.

Filip rozložil noviny, které při uhlazení zašustily, a začal se do článku o pátečním požáru. Hasiči případ vyhodnotili jako nehodu při grilování. Děvčátko přežilo. *Díky bohu*. Od páteční noci nemyslel na nic jiného. Když si dítě přebírali záchranáři, žádné informace se od nich nedozvěděl. Nyní cítil, jak se mu konečně ulevilo.

Mezitím mu Florenc přinesl půllitr orosené Plzně. Filip poděkoval a žíznivě se napil. Položil si na stůl pivní tácek a postavil na něj sklenici. Trochu pěny mu ulpělo na rtech, přejel si hřbetem ruky přes několikadenní strniště a setřel ji. Už už se chystal znovu začíst do novin, když vtom spatřil rychle se blížící postavu. Jak se osoba zvětšovala, rozeznal, že se jedná o chlapce. Mával rukama, aby na sebe upoutal pozornost, a křičel. Několik lidí se k němu otočilo.

Chlapec s oblakem prachu doběhl k hospodě a zastavil se o zábradlí, až mu z vlasů odletěla sprška potu.

„Je mrtvej!“ snažil se popadnout dech.

Teď už na něj zírali všichni.

„Tam ve studni hájovny... je... je tam mrtvej kluk,“ vyplivl ze sebe.

Filip Bauer složil noviny a s utrápeným výrazem vstal.

HÁJOVNA

Filip nechal na stole ležet peníze za nedopité pivo, nasadil si kšiltovku a spěchal s Columbem domů.

Aniž si to uvědomil, mračil se. Rmoutila ho každá smrt. Každý zmařený život. Slova *je tam mrtvej kluk* v něm vyvolávala spoustu nepříjemných vzpomínek. Přesto už cítil energii, která přicházela s každým novým případem. To nutkání skočit do vyšetřování a čmuchar, dokud nepřijde té záhadě na kloub. Snažil se spěchat přes pole a v duchu zatím přemýšlel nad tím, jak se mohl kluk ocitnout ve studni. *Spadl tam? Jak dlouho tam byl? Byl na místě sám?*

Odvedl psa domů. Ten se s funěním svalil na dřevěnou podlahu.

„Vynahradím ti to, kámo.“ Podrbal ho na hlavě. Vrátil se zpátky ke dveřím, kde na něj opět udeřila síla slunečních paprsků.

„Aspoň tu máš chládek,“ mrknul ještě na psa a zavřel za sebou.

Usedl za volant své fabie a z palubní přihrádky vyhrabal alkohol tester. Zhluboka se nadechl a foukl. Nenadýchal nic. Přece jen to byl jen jeden lok. Ale Filip měl své zásady. A neřídít s jakýmkoliv zbytkovým alkoholem v krvi byla jedna z nich.

Lesem se už hemžilo několik uniformovaných mužů i žen. Nad stromy hučel vrtulník, který se stejně jako oni přibližoval k hájovně. Zdejší lesy byly hluboké a husté. I místní občas zbloudili do míst, která předtím neznali.

Filip se rozhlédl a zaposlouchal se do okolních zvuků. Kromě řvu helikoptéry slyšel i hukot nedaleké řeky. Rozvětvené jehličnaté stromy se tyčily do výšky a jejich špičky se ohýbaly pod nápořem proudu vzduchu z vrtule, který byl cítit smůlou. Po mechu se mu šlo o dost hůř. Ale aspoň bylo v lese příjemně. Slunce mezi stromy neproniklo. Konečně se dočkal příjemného chládku. Škoda že kvůli tomu musel někdo umřít.

V tu chvíli ho ze zamyšlení vytrhlo praskání z vysílačky. Jeden z kolegů hlásil, že objevili hájovnu. Když dle souřadnic dorazil na místo, Bauer už si na bolest nevzpomněl. Policisté postávali venku. Nikdo z nich si zatím netroufl vejít dovnitř.

„Šéfe,“ pokynul mu Tomáš, který stál k hájovně nejbliž. Filip už se chystal vejít, ale Tomášova vysoká postava a rozložitá ramena mu zatarasily cestu. Položil šéfovi starostlivě ruku na rameno.

„Zvládneš to? Jestli tam je fakt malej kluk...“

„Zvládnou. Musím.“ Vděčně se pousmál.

Přestože byl Filip o devět let mladší než Tomáš, nedávno se díky profesním úspěchům stal kapitánem liberecké kriminálky. Přesto o něj Tomáš často projevoval starostlivost.

Polkl a vytáhl z kapsy latexové rukavice. Foukl do nich, navlékl si je a opřel se do dřevěných dveří.

Když vešel dovnitř, chvíli trvalo, než si jeho oči přivykly šeru. Okna byla zatlučená a nikde nezaregistroval lampu

ani vypínač. Elektrinu tu hledal marně. Ve vzduchu cítil zatluchlou vlhkost a plíseň. Obezřetně našlapoval. Rozsvítil baterku a obkreslil jí celou místnost. Byla to stará neobydlená hájovna. Dřevěné zdi ukrývaly prostorné místnosti a jen málo nábytku.

Najednou ji spatřil. Stará velká kamenná studna v rohu místnosti s těžkým kovovým mřížovým poklopem. Dřív bylo časté, že lidé měli zdroj vody přímo v domě. Ale jeho ta představa spíš děsila. Nemohl si pomoci. Vybavil se mu horor *Kruh*.

Opatrně došel až ke studni, rukama v rukavicích se opřel o mřížové víko a pomalu se naklonil přes okraj. Temná jáma na něj tiše zírala. Světlo baterky sklouzlo přes okraj a putovalo po kamenné stěně studny. Asi metr pod mříží se leskla hladina.

Kužel světla něco minul a Filip zatajil dech. V černé vodě se vznášelo tělo v pubertálním věku. Dle krátce střižených vlasů pravděpodobně chlapec. Plul na hladině a obličej měl ponořený ve vodě, protože zbývající vzduch v plicích mu ještě nedovolil klesnout. Blond vlasy se mu pohupovaly kolem hlavy jako při stavu beztlíže. Jako by nesouhlasily s ukončením toho krátkého života. Filip potlačil dávivý reflex, který byl silnější, než očekával. Ne kvůli zápachu rozkladu těla, ten tu cítit nebyl. Ale pohled na mrtvé dítě v něm otevíral staré a bolavé rány. Přikryl si ústa rukou, aby ho tělo nezradilo a on neznečistil místo činu.

Vycouval ven před chatrč a mrkáním přivykal světlu. K hájovně už dorazil koroner, místní lékař Pavel Ramzer působící v ordinaci v centru městečka. Odložil brašnu do trávy, která byla hojně pošlapaná několika páry bot, a vyhrnul si rukávy.

Společně s ním dorazili i zřízenci z ústavu soudního lékařství z liberecké nemocnice. Do lesa se nemohli dostat autem, tak je přivezl vrtulník, který teď čekal na mýtině. Společně vešli dovnitř a položili na chladnou zem nosítka. Filipovi kolegové rozestavěli provizorní osvětlení a zapnuli generátor. Dřevěnou chatu vmžiku zaplavilo tlumené světlo. Poté všichni pomalu a se zatajeným dechem došli ke studni.

Ozval se zděšený výkřik. Kapitán se rozhlédl a uviděl Tomáše, jak se mu podlamují nohy v kolenou a hroutí se na vlhkou podlahu. Okamžitě k němu přiskočil a podepřel ho. Tomáš k němu zvedl pohled plný děsu. V očích měl strach. Rodičovský strach.

Filip pomalu otevřel víko a naklonil se do studny. Kapitán se natáhl k tělu a v rukavicích ho opatrně pootočil, aby viděl do tváře. Jemně odhrnul vlasy, které zakrývaly chlapcův obličej. Celá místnost byla tak tichá, že bylo slyšet jen Filipův zrychlený dech. Postavil se zpátky na zem a otočil se na kolegu, který ho nepřestával hypnotizovat pohledem. Zavrtěl hlavou.

Tomášovi okamžitě klesla ramena úlevou. Byla to však slabá útěcha. Byl to něčí syn a nějaký jiný rodič si dnes prodá peklem.

Filip znal tu bezmoc, kdy člověk přijde o někoho blízkého. Srdce mu pukalo žalem ještě několik let poté a vlastně se z té ztráty nikdy úplně nezotavil. Byl to důvod, proč se dal k policii.

Když se Tomáš konečně vzpamatoval, pokynul Filip nemocničním zřízencům, že můžou začít. Dva muži se naklonili přes okraj studny. Zatímco je kolegové jistili za nohy,

každý z jedné strany chytil chlapce v podpaží. Kdyby byla studna otevřená, chlapec by se z ní nejspíš dokázal dostat ven. Někdo ho však uvěznil uvnitř. Filip byl odhodlaný zjistit kdo a proč.

Všichni v místnosti zaměřili pozornost na tělo. Když ho vytahovali ze studny, stékala z něho voda a hlava, ruce i nohy mu bezvládně visely. Kapání vody bylo i přes šum ostatních zvuků intenzivně slyšet.

„Do hajzlu,“ vykřikl jeden z nich, když mu chlapcova mokrá ruka vyklouzla a tělo se šplouchnutím spadlo zpátky do vody.

Všichni se přihrnuli k okraji studny. *Jako by toho na něj nebylo už dost*, pomyslel si Filip.

„Vytáhněte z výbavy popruhy. Zkusíme ho dostat z vody, pomalu a opatrně.“

Lidi ze soudního připravili stojan s trojnohou základnou a přehodili přes něj konce popruhů. Poté se dva muži v uniformě opět naklonili přes kamenný okraj, otočili popruhy kolem chlapcova těla a kývli na policistu, který začal přes kladku tělo pomalu vytahovat ze studny.

Když už byl chlapec dostatečně vysoko, lidi v ochranných oblecích si ho přitáhli, zatímco policista ho stále přidržoval na kladce. Jakmile byl bezpečně mimo studnu, opatrně ho položili na igelitový vak na nosítkách. Doktor Ramzer si navlékl jednorázové rukavice a poklekl k tělu, načež stroze konstatoval smrt. Poté začal s ohledáním. Nahlédl chlapci do úst, prohlédl zorničky. Pohmatem i pohledem mu zkontroloval hlavu a vyloučil trauma.

„Ještě nenastal rigor mortis, takže odhaduju, že je po smrti jen několik málo hodin.“

Změřil tělesnou teplotu, aby určil přibližný čas úmrtí.

„Nanejdvůš čtyři hodiny.“

Zatímco ostatní ani nedutali, doktor vytáhl z brašny nůžky na textil, přestříhal chlapci triko i kalhoty a začal tělo prohlížet. Po několika minutách vzhlédl k ostatním, kteří netrpělivě čekali na jeho verdikt.

„Dle petechiálního krvácení je příčina smrti jednoznačně utonutí. Jsem si celkem jistý, že to potvrdí i voda v plicích a žaludku,“ odmlčel se. „Co mě trochu zaráží, jsou čerstvé modřiny v oblasti trupu i na obličeji,“ ukázal na podlitinu na tváři. „A tady natržený ret. Vypadá to, že zranění utrpěl během několika hodin před smrtí. Jestli šlo o přepadení, to už musíte zjistit vy,“ kývl na ně a pokračoval. „Určitě je to práce pro soudní. Já tady končím. Teď jste na řadě vy, abyste našli toho, kdo ho má na svědomí.“

Ostatní si vyměnili pohledy.

„Chcete říct, že ho tam někdo hodil?“ zeptal se Tomáš.

„Sám za sebou to víko nezavřel,“ odpověděl Filip.

Kapitán Bauer poodešel stranou, z kapsy kalhot vytáhl telefon a vytočil číslo soudní lékařky Zuzany Řezníčkové, která měla na starosti Liberecký kraj. Vzala to hned po prvním zazvonění.

„Co pro mě máte, kapitáne?“ spustila bez pozdravu, jak bylo jejím zvykem.

„Chlapec utopený ve studni. Pošleme vám tělo.“ Než se stihl rozloučit, telefon byl hluchý. Její strohost už ho dávno nepřekvapovala.

Uložil mobil do kapsy kalhot a vyšel ven.

FOTKA

Jakmile bylo tělo připravené k odvozu, lidi z forenzního začali balit své vybavení.

„Tomáši,“ houkl Filip na kolegu. „Jsi v pohodě?“ Vytáhl z krabičky cigaretu, ale nechal ji v koutku úst nezapálenou. „Nechceš jednu?“

„Ne, díky. Nic mi není... Všechno v pohodě. Já jen... No však víš,“ odpověděl výmluvně.

Teď se role vyměnily. Filip si dělal o parťáka starosti. Zadíval se mu zpříma do očí, a jakmile nabyl dojmu, že je kolega skutečně v pořádku, přikývl.

„Co ten kluk, kterej našel tělo? Něco zajímavýho?“ zjišťoval Filip.

„Jmenuje se Viktor Valko. Bydlí dva kiláky odsud. Nezletilej. Přijeli si pro něj rodiče. Byl dost bez sebe. Nic kloudnýho jsme z něj nedostali.“

„Škoda,“ stočil koutky úst dolů. „Pojedeš s bílýma do nemocnice a dohlídneš na převoz těla?“ Měl na mysli techniky. Kvůli bílým ochranným oblekům jim tak občas říkali.

„Jasně.“ Ohlédl se k chatrči a nevědomky se zamračil. „Co si o tom myslíš? Byla to jen dětská hra, co se zvrtila, nebo tu máme nějakýho magora?“

„Ty znáš děti líp. Jsou něčeho takovýho schopný? Já znám jenom padouchy a zločince. A ti toho schopní jsou.“ Pohrával si se zapalovačem. „Už víme, komu ta barabizna patří?“

„Poslední majitel zemřel před půlstoletím, obydlený to tu dlouho nebylo.“

„Oukej.“

Za Tomášem si Filip všiml muže z forenzního týmu, jak mává na pokyn, že tělo je už připraveno k převozu.

Pohrával si s cigaretou a bojoval s nutkáním zapálit si. Nechtěl však kouřit na místě činu.

„Co trasolka?“ zeptal se s nadějí Filip.

„Bohužel. Nic užitečného. Na to, že je to tu celkem odlehlý, je tu stop jak nasráno,“ vysvětlil Tomáš podrážděně. „Houbaři, turisté a kdoví kdo ještě. Technici je všechny nafotili, ale uvidíme, jestli nám to k něčemu bude. Otisků máme taky hned několik, to zjistíme, až je hodíme do systému. Můžou být nějakýho našeho člověka, ale taky ne. Akorát támhle u toho smrku někdo hodil šavli. Technici už odebrali vzorky. Mohlo by to mít souvislost s případem.“

„Tak tím pověř kluky, ať na to mrknou. Holt jim zkrátíme víkend. Nedá se nic dělat. Musíme tomu klukovi zajistit spravedlnost. A tomu hajzlovi klepeta.“ Otočil si čepici kšiltem dozadu.

Tomáš přikývl.

„A zaříd', prosím, ať ten Viktor dorazí, a formálně ho vyslechneme v přítomnosti rodiče.“

„Bez obav.“

Z hájovny vyšel poslední technik a zamířil k Filipovi.

„Tady máte snímek oběti pro identifikaci, kapitáne. Je celkem použitelný.“ Podal mu fotku z polaroidu. Teprve se vybarvovala, tak s ní trochu zamával.

Na bílém pozadí se postupně rýsoval obraz chlapce s prázdným pohledem. Tomáš se naklonil, aby si dítě na obrázku lépe prohlédl. Z toho pohledu ho zamrazilo. Mohli být rádi, že tělo bylo objeveno jen pár hodin po smrti. Kluk vypadal, jako by jen tvrdě usnul. Bohužel nejtvrdším spánkem. Tomáš se vydal za ostatními spolu s forezním fotografem.

„Sejdeme se pak na stanici,“ houkl na něj Filip. Kolega jen kývl na srozuměnou.

Mezitím helikoptéra nastartovala a vrtule se začala rychle otáčet. Rukou s fotkou si chránil oči proti prudkému větru a druhou si přidržoval čepici. Pod proudem vzduchu se tráva ohýbala a všude kolem létalo listí a prach. Pak helikoptéra vystoupala do výšky a s hlasitým rozloučením se začala vzdalovat. Filip si uložil fotku do kapsy džínů a otočil se k hájovně.

Teď když už odsud zmizeli i jeho kolegové, ji měl celou pro sebe. Podlehl policejní pásku, vešel dovnitř a zavřel oči. Byl si moc dobře vědom toho, že vyšetřovatelé často ignorují ostatní smysly. Přitom použít čich, hmat nebo sluch může být stejně tak užitečné. Nasál vzduch nosem a přemýšlel, co cítí. Kromě plísně a dřeva i něco příjemného. Mýdlo? Možná. Forezní používají dezinfekci, ale tohle připomínalo něco jiného. Nejsilněji to cítil právě u studny.

Někdo tam nejspíš nějakou dobu stál. Sledoval, jak se oběť topí? Dělalo mu to dobře? Co je to za zvráceného psychopata?

Filip nechtěl věřit tomu, že by tam chlapec spadl sám. Někdo za ním musel zavřít víko. Zvrhla se nějaká dětská sázka? Otevřel oči a rozhlédl se po místnosti. Technici vše nafotili a zdokumentovali. Veškerý materiál najde ve složce, kterou si bude muset pečlivě projít. Nechtělo se mu ale čekat. Přivřel oči, aby zúžil prostor, na který zaměří svou pozornost. Kousek po kousku začal prohlížet celou hájovnu.

Nedělal to snad kvůli tomu, že by svým kolegům nevěřil, ale už několikrát se mu díky tomu poštěstilo najít kousek skládanky. Snažil se místnost prohlížet systematicky. Z jedné strany na druhou a odshora dolů. Po chvíli ho bolely oči od toho, jak je mhouřil do šera. Jediné světlo mu poskytovaly paprsky slunce pronikající do hájovny otevřenými dveřmi. Nepořádek a věci, které sem nepatřily, už posbírali technici. Včetně nedopalků cigaret a žvýkaček. Přesto doufal, že by mohl mít štěstí a něco užitečného najít. Procházel po místnosti, kde se před necelou hodinou pohyboval tucet lidí od policie. Neexistovala velká šance, že by na něco narazil. Pohyboval se pomalu a tiše, jako by snad mohl něco zaslechnout. Jako by zdi mohly mluvit a převyprávět mu průběh celé tragédie.

V hájovně se cítil stísněně a nekomfortně. *Jak tady muselo být tomu chlapci? S někým, kdo mu chtěl ublížit. Viděl v jeho očích zlo, když umíral? Šel s tím člověkem do lesa dobrovolně?*

Filip došel ke stěně, na které viselo paroží dvanáctáčka. Jeden z mála pozůstatků vybavení bývalé hájovny. Měl doma taky takové, ale ne že by lovil. Objevil ho na půdě, když kupoval dům, kde bydlel. Líbilo se mu, a tak si ho

nechal. Jenom se zatím nedostal k tomu, aby ho pověsil. Prázdná lebka mrtvého zvířete na něho tiše zírala. *Škoda že nepromluví.* Nakročil k paroží a napřáhl ruku, aby ji Elena pohladil, když vtom se ozval praskot a podlaha se propadla. Stará prkna byla ztrouchnivělá a Filip teď vězel s levou nohou po koleno zaseknutou v dřevěné podlaze.

„Do prdele,“ zaklel.

Zapřel se oběma rukama po stranách a ze všech sil se snažil nohu z pasti vytáhnout. Bezvýsledně. Ačkoliv v místnosti nebylo nic, před čím by bylo potřeba utéct, cítil narůstající úzkost. Podobná situace se mu kdysi zažrala pod kůži a silně ho ovlivnila.

Rozhlédl se okolo sebe. Na dosah ale nebylo nic, co by k záchraně použil. Zkusil to tedy jinak. Oběma rukama popadl uvězněnou nohu a cloumal s ní ze strany na stranu tak dlouho, dokud se otvor nezvětšil. Pak se pokusil nohu znovu vytáhnout.

Už cítil vůli.

S novou motivací znovu chytil nohu a vši silou s ní kroužil a kýval. Bylo slyšet praskání dřeva, jak past povolovala. Konečně se mu podařilo nohu z prken vysvobodit.

Postavil se a oprášil si nohavici. Kalhoty měl na dvou místech roztržené, ale z toho si nedělal těžkou hlavu. Teď ho čekala cesta zpátky k autu stojícímu na okraji lesa. Promnul si nohu, zajistil dveře hájovny a vyrazil.

Když zaparkoval před služebnou, všiml si na parkovišti corolly kolegyně Bereniky Osmanové. Prošel prostornou halou, pozdravil vrátného a svůj příchod zaznamenal

načtením karty. Když otevřel dveře kanceláře, Berenika seděla za svým stolem a zaníceně ťukala do klávesnice. Byla o pár let mladší než on, ale často mu přišla rozumnější. Dlouhé havraní vlasy jí splývaly pod ramena.

„Ahoj. Zase tu jsi v neděli?“ zeptal se napůl káravě.

Když si ho všimla, usmála se. Vzápětí si však uvědomila důvod jeho přítomnosti.

„Ahoj.“ Pozdravila posmutněle. „No jo, vždyť mě znáš. Dávám zatím do kupy věci z technickýho. V pondělí toho aspoň nebude tolik. Jak to tam vypadalo?“ vyzvíдалa.

„Kluk, třináct čtrnáct let. V podobným věku jako Oliver. Asi si umíš představit, co to udělalo s Tomášem,“ vysvětlil a posadil se na židli ke svému stolu.

Kolegyně se zděsila.

„Dost ho to sebralo, i když tvrdí, že ne. Znáš ho,“ pousmál se. „Musíme zjistit, co je ten kluk zač. Hodíš mi tu fotku do systému?“ požádal ji a vytáhl snímek z kapsy. Berenika se na fotku podívala a šokovaně si zakryla ústa.

„To nebude nutný,“ řekla. „Vím, kdo to je.“

NEČEKANÁ NÁVŠTĚVA

Agáta během slunečného dne věšela za domem prádlo. Drobná žena zhruba ve Filipově věku, ale o hlavu menší. Dlouhé plavé vlasy se jí v záři slunce leskly a rámovaly jí jemný obličej. Na to, jak byla štíhlá, měla vyrýsované svaly na rukou a ramenou. Bylo patrné, že spoustu práce musí zastat sama.

Ve vzduchu se vznášela svěží vůně aviváže a škrobu. Vítr, který aspoň trochu zpříjemňoval pobyt na slunci, se opíral do prádla visícího na šňůře a rytmicky s ním pohupoval sem a tam. Jejich dům stál na konci města a vedla k němu polní cesta. Býval tu klid, hluk k nim dolehl jen málokdy.

Na první pohled šlo poznat, že tady nebydlel žádný muž, který by se o dům staral. Jednalo se o malou jednopatrovou budovu s odlupující se bílou omítkou. Čtvercová okna zdobily truhlíky s muškáty. Okap byl rozbitý a nenapojoval se na svod. Na pozemku nestála garáž ani kůlna, jen pár stromů a záhonů.

Byla neděle a oba Agátini synové si užívali volného dne někde s kamarády. Jejich máma se tak mohla nerušeně pustit do domácích povinností, které v týdnu nestíhala. Už se těšila, jak se po vši té námaze posadí na zahradě s časopi- sem a ledovou kávou, aby si vychutnala poslední horké dny.

Ze snění ji vytrhl zvuk motoru. Položila prázdný prádelní koš na zem a šla se podívat před dům.

Na příjezdové cestě zaparkovala stará fabie. Filip Bauer používal své speciálně upravené soukromé auto, protože kvůli hendikepu nemohl řídit ta služební. Vystoupil. V rukou svíral fotku chlapce. Tiskl ji na hrudník, jako by ji ženě nechtěl ukázat. Agáta mu šla naproti. Filip na ni upřel pohled plný soucitu. Snažila se v něm číst, ale víc neviděla.

„Dobrý den,“ pozdravil. „Paní Mlejnková?“

Odtažitě přikývla. Skousla si spodní ret a dívala se muži do očí s očekáváním.

„Jsem kapitán Filip Bauer, kriminální policie Liberec,“ nechal slova doznít.

Překvapená žena strnula v pohybu.

„Dobrý den. Jak vám můžu pomoci?“ V očích se jí zračil zmatek.

Filip si odkašlal a křečovitě svíral fotografii, jako by do ní ventiloval svou frustraci.

„Možná bychom se mohli posadit,“ ukázal na lavičku ve stínu stromu.

Agáta ho důvěřivě následovala.

„Jsem tu kvůli vašemu synovi,“ odmlčel se. „Našli jsme ho utonulého ve studni hájovny nedaleko v lese. Moc mě to mrzí. Upřímnou soustrast.“ Netlačil na ni, nenaléhal. Čekal, jaká bude její reakce.

Agáta jen zavrtěla hlavou, jako by se snažila odehnat otravnou mouchu.

„To je omyl. To se pletete. On je u kamaráda. Není v lese. Museli jste se splést.“

Filip svěsil ramena a zhluboka se nadechl. Tohle zažil už víckrát. Popírání. Jak moc by si přál, aby to byla pravda.

„Je Adam Mlejnek váš syn?“

Žena přikývla.

„Je mi to líto.“

Všiml si, jak Agátě na krku i přes úporné vedro naskočila husí kůže. Opatrně ji posadil a sedl si vedle ní. Nechal mezi nimi mezeru, aby nenarušil její osobní prostor. Moc dobře věděl, jak se žena cítí.

Když člověk ztratí někoho blízkého, zůstane po něm v srdci obrovská díra, která se už nikdy zcela nezacelí. Možná se časem lehce zatáhnou okraje, ale pokaždé se najde něco nebo někdo, kdo strhne strup, a rána začne znovu krváčet.

Agátě se roztrásl spodní ret a začala si žmoulat lem lněných šatů, až je povytáhla nepatříčně vysoko. Vůbec si toho nevšimla. Filip se pokusil znovu získat její pozornost.

„Máte někoho, komu bych mohl zavolat? Kdo by tu teď pro vás mohl být? Adamův otec, nějaký rodinný příslušník nebo známý?“

„Jeho otec s námi nežije. Zavolám kamarádce.“ Popotáhla a hřbetem ruky si utřela nudli pod nosem.

„Mohl bych vám ukázat fotografii, abyste potvrdila, že jde o Adama?“ zeptal se opatrně.

Šokovaně se na něho podívala. Chvilí nereagovala, až nakonec přikývla.

Dovedl si představit to rozpolcení. Před chvílí jí sdělil, že je její syn mrtvý. A teď po ní chce, aby se podívala pravdě do očí. Filip ukázal snímek z místa činu a podal jí ho do ruky. Už byl lehce pomačkaný. Agátin obličej se stáhl

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Hladina krve***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.